

—ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ—

5

❀ (ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ) ❀

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΖΩΗ ΑΝΤΙ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

"Οταν συνήλθα ὃ τὸν ἑαυτό μου, ἀγαπη-
τὲ Παῦλο, δὲν γνώριζα ποῦ εὑρισκόμουν·
χρειάσθηκαν ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας νὰ συ-
δέσω τῆς φοβερὲς ἐκεῖνες παραστάσεις, αἱ-
τινες ἔτεντιλέχθησαν πρὸ δὲ λίγου μπροστά μου.
Τὰ παγωμένα ἀπὸ τὸ διαπεραστικὸ κρύο
μέλη μου ἀδυνατοῦσαν γὰρ ὑπακούσοντα στῆς
προσταγές μου. Σὲ λίγο ὅμως σιγά-σιγά κα-
τώρθωσα γάρ, δρυμοποδίσω. Τοῦ ἀπαίσια τοῦ

πατέρα μου λόγια, βούνζαν άκομη στ' αντιά μου: "Εγώ! πεταμένη στον δρόμους! χωρίς πατέρα! χωρίς μητέρα! χωρίς άδελφια! χωρίς γνωστό κανένα!!! δυστυχία μου! δυστυχία μου!" Ερημη τώρα και μόνη στὸ φουρθονιασμένο τῆς ζωῆς μου πέλαγο!... Ποιός θὰ βρεθῇ νὰ μὲ προστιτεύσῃ στὸν κόσμο αὐτὸν τῆς κακίας και τοῦ ψεύδους; Ποιός θὰ βρεθῇ νὰ μοῦ δώσῃ ἔστω και μιὰ μικρὴ βοήθεια, ἔστω και μιὰ ἐλάχιστη υποστήριξι στὸν πλάνο αὐτὸν κόσμο, στὸν κόσμο αὐτὸν ποὺ βασιλεύει ή διαφθορά, ποὺ βασιλεύει ή ἀκολαστά; Ή ἀπάντησις φυσικὰ εἶναι και νείσ; Και ἀν δημιώς εὑρεθῇ κάποιος νὰ μοῦ προσφέρῃ τὴν πολύτιμη γιὰ μένα συνδρομή του, θὰ τὸ κάμη άραι γε ἀπὸ εὐσπλαχνία; θὰ τὸ κάμη ἀπὸ λύπη; ἀπὸ ψυχοπονία; οχ! οχ! ποτὲ δὲγ γάρ μπορέσω νὰ πιστεύσω, νὰ τὸ παραδεχθῶ· ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ αντιταχθῶ τὸ μικρό

δεν να μπορέσῃ να φαντισούντι το μικρό
μου μωάλο, διτι θὰ κάμη κανένας ἔνα τέ-
τοιο πράγμα! στὸν αἰῶνα αὐτὸ τοῦ ἐκφυ-
λισμοῦ ποὺ ζοῦμε χωρὶς ἀνταλλάγματα, χω-
ρὶς νὰ τοῦ κάμω ταῖς χυδαῖς δρέξεις του,
χωρὶς νὰ τοῦ δώσω τὸ σῶμα μου, χωρὶς νὰ
τοῦ προσφέρω τὴν ὁραιότητά μου, χωρὶς
νὰ μου ἀρπάξῃ αἰσχρὰ καὶ ἀτιμα ὅτι μου
ἀπέμειγε, ἄστιλο! καὶ ἀμόλυντο! Θὰ βρεθῇ
κανένας νὰ μὲ συνδράμῃ, χωρὶς νὰ μὲ βου-
τήξῃ στὴ διαφυρόα! στὴν ἀκολασία! στὴν
λάσπη! στὴν ἀτιμα! Θὰ ὑπάρξῃ κανένας νὰ
μὲ βοηθήσῃ, χωρὶς νὰ μὲ καταντήσῃ ἵερεια
στὰ ἀκατανόμαστα ἐκεῖνα σπῆτια, ποὺ
ἔχουν ὃς οἰκόσημοι τὴν ΗΔΟΝΗ, τὴν Α-
ΠΟΛΑΥΣΗ; "Οχι! δχι! κανένας! κανένας!
"Ε! σοῦ περιττεύει τότε, Λόλα, ή ζωή, τέ-
τοια ζωὴ ἀς σοῦ λείπει ἀν πρόκειται νὰ πε-
ράσῃς τέτοια ζωὴ αἰσχρὴ καὶ ἀτιμη, καλ-
λίτερα νὰ τὴν σταματήσῃς, ποὺν σὲ φίξῃ σὲ
κανένα γκρεμινό! ἀπὸ τὸν δρόπον θὰ σηκω-
θῆσις στημαδεμένη καὶ θὰ είσαι δαχτυλο-
δεικτούμιενη ἀπὸ τοὺς μικροὺς καὶ περιφρο-
νημένη ἀπὸ τοὺς μεγάλους! Καλλίτερα νὰ
ζητήσῃς τὸ θάνατο μογάχη σου, νὰ ζητή-
σῃς τὴν λύτρωσι τῆς ψυχῆς σου, νὰ ζητήσῃς τὴν
ἀγάπανσι τοῦ δυστυχισμένου σου κοριμού.
"Άφοι ἔτυχε νὰ ξεφυτρώσῃς στὸν ἀγκαθερό
αὐτὸ δρόμο, ἀπλῶς ἀπὸ μιὰ στιγμαία τρέλ-
λα τῆς μητέρας σου καὶ ἀπὸ μιὰ ἀκράτητη
δρμή ἐκείνου, ποὺν ἀγέλαβε νὰ ἀντικαταστή-
σῃ τὸν ἀληθινὸ πατέρα σου, ἐκείνου ποὺ τὸ
κορμί του δὲν θὰ λυώσῃ ἀπὸ τὸ ἀπὸ τὸ

άνιερο κακούργημά του. Άφου ἔτινχες νὰ ἀπόλαυσι, δὲ δὲ ἄλλος μαῦρος κατάμαυρος ποῦ δδηγάει στὸ θάνατο προτίμησα τὸν δεύτερο γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸν πρῶτον· ἔξαιροι ουθὲν τὸ δρόμο τοῦ θανάτου γιὰ νὰ προλάβω τὸ μεγάλο καιό τὸ δποῖον ἀργά! Η γλήγορα θὰ μοῦ συμβῇ ἀφοῦ ἀπέμεινα πειά ἔρημη, χωρὶς νὰ ἔχω κανένα γά μοῦ παράσημη ἔστω καὶ τὴν ἥθικτὴν συνδρομὴν. Μὴ θέσει μου! μὴ μοῦ καταλογιστῆς τὸ ἀμάρτημά μου αὐτὸῦ· δὲν είναι ἀμάρτημα είναι μονάχα μηλιψικὴ μου ἀδυναμία τὴν δποῖαν δὲν μπορῶ κατ' οὐδένα τρόπο νὰ τὴν ἀπόφυγω. Μῆθε μου! Μὴ μοῦ ἀρνηθῆς τὴν συγχώρησι! Μόλις τελείωσα τότε τὰ λίγα κείνα λόγια

— Κι' ἀμέσως, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω κανόν ορίζηται στοὺς ἐρημω-
μένους τοῦ Πειραιᾶ δρόμους. Ἐτρεχα, ἔ-
τρεχα, μὲ τὰ μαλλιά πεσμένα στοὺς ὄμπους,
σᾶν νὰ μὲ κατεδίωκαν ὅλοι οἱ δαίμονες τῆς
κολάσεως. Ήσυ ἔφερεν τὰ βήματά μου; Πού
πήγαινα; γὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια κι' ἐγώ
δὲν ἴξερα! Ὄταν ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὴν
πόλη, πήρα τὸ δρόμο τῆς Καστέλας· τὸ βού-
σμα τῆς θάλασσας ἔστεφα τώρα, ἀγριο καὶ
φρικιαστικὸ ἔφθανε στ' αὐτή μου.

Σ' ἔνα σημείο ἐλόξευσα καὶ βάδισα κα-
τευθεῖαν στοὺς βράχους. Ἡ ψυχολογικὴ κα-
τάστασις στὴν δόποιαν εὐρισκόμουν ἀφ' ἑ-
νὸς καὶ ἡ μεγάλη ἀπὸ τὸ τρέξιμο πονόφ-
ασις μὲν ἔφεραν ἀνάσθητη σχεδὸν κοντὰ σ'
ἔνα ἀπότομο βράχο, ποῦ ἡ μαγιστρένη θά-
λασσα μὲν μιὰ τρομερὴ λύσσα τοῦ ἔσχιζε
τὰ πόδια του. Ὁταν συγῆλθυ καὶ πάλι στὸν

πιτόλαισι, δέ δὲ ἄλλος μαῦρος κατάμιαρος τοῦ διδηγάει στὸ θάνατο προτίμησα τὸν εὐτέρο γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸν πρῶτον· ἔξακολουθῷ τὸ δρόμο τοῦ θανάτου γιὰ νὰ τρολάσθω τὸ μεγάλο κακό τὸ δποῖον ἀργά ή γλυτόγορα θὰ μοῦ συμβῇ ἀφοῦ ἀπέμεινα πειδά ψόητη, χωρὶς νὰ ἔχω κανένα γὰ μοῦ παράσηχη ἔστω καὶ τὴν ἡμικήτη συνδρομή. Μὴ θιέταιον! μὴ μοῦ καταλογισης τὸ ἀμάρτημά μου κατό· δὲν είναι ἀμάρτημα είναι μονάχα μιὰ φυγικὴ μους ἀδυναμία τὴν δποίαν δὲν μπορῶ κατ' οὐδένα τρόπο νὰ τὴν ἀπόφύγω. Μῆθεέ μου! Μὴ μοῦ ἀρνηθῆς τὴν συγχώρεσι!

Μόλις τελείωσα τότε τὰ λίγα κεῖνα λόγια
έκαμπα τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ ψάχνοντας
ἄνγειθκα στὴ κορυφὴ τοῦ βράχου διλόκληρο
τὸ σῶμασμού εἶχε παγώσει· ἡ καρδιὰ μου κτη
πούσε τόσο δυγατὰ ποῦ νόμιζα ὅτι θὰ ξε-
φύγῃ ἀπὸ τὴ θέσι τῆς, τὰ μάτια μου τὰ εἰ-
χε σκεπτάσει ἔνα πέπλο θαμπερὸν, ποῦ τὰ ἔ-
βλεπε ὅλα ἀκόμια πειὸ μανῆρα καὶ σκότεινα
ἀπὸ ὅτι ἤσαν. Τότε σᾶν κινηματογραφικὴ¹
ταιγία πέρασαν μὲ μιὰ ἀφάνταστη ταχύτητα
μπροστά μου ὅλες ἥ ενχάριστες στιγμὲς τοῦ
βίου μου καὶ ἀθελα μοῦ κύλησαν ἀπὸ τὰ
μάτια μου λίγες θερμὲς σταγόνες δάκρυῶν. Καὶ
μιὰ στιγμὴ ποῦ ἔνα ἀστραφματικὰ φύτισε τὴ
φουρθουνιασμένη θάλασσα κύτταξι καὶ ἦρα
τὸ καλλίτερο μέρος τῆς ποῦ θὰ μοῦ χρησι-
μευεῖντος τάφος. Καιρὸν δὲ γάνω, ἐπειδὴ, ἡ λει-
ποψυχὴ ἀρχίσει νὰ μὲ καταλαμβάνῃ, ἀμέσως
πλείνω τὰ μάτια μου καὶ.....ἀφινοματιστὸ
χάος!!!!,,.....

(*Ἐπεται συνέχεια*)

ΛΟΓΙΑ-ΑΕΡΑΣ

MIA EIKONA

Μὲ ἔκνταξε καὶ ἐντούτοις δὲν μὲ ἔβλεπε. Τὰ
δραστικά μάτια της γεμάτα ζωὴ και τρυφερότητα
ἔρριπτον ἐπάνω μου ἵνα περιπαθές βλέμμα ποῦ
μὲ ἔκυρε νὰ ἀνασκιρτῶ. Εἶχε καρφώση τή ματιά
της εἰς τὸ πρόσωπό μου σᾶν νὰ ἡθελε νὰ σκα-
λίσῃ εἰς τὴν μνῆμην της τὴν μορφήν μου. Εἶχε
τὸ ψόφος σᾶν νὰ μοῦ ἔλεγε ντροπαλά: «Σὲ ἀγαπῶ!»
Μον ἔχαμογέλα μὲ τὰ κοφάλλινα κειλι; της Ἡ
κόμιτης ἔχυμάτιζε ἀπὸ τὴν αὐδά της θαλάσσης
και ἡ θελτικὴ σιλουέτα της ἔχαρασσε πυνασ-
σίως κάτω ἀπὸ τὴ λεύκη ἡ ὄποια ἔρριψε ἐπάνω
της τὴν σκιάν της ὠδάν διὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ
ἀπὸ τῆς ἀδιάκριτες ἀκτίνες τοῦ ήλιου. «Ολα, ἐπά-
νω της ἔμαρτήρουν τὴν χάριν, εὔμορφιά και τὴν
κομψήτητα.

Μέσα στή μέθη και σ' το θάμβος ποῦ ενδισκόμουν κυτάζοντας αὐτήν, μου ἐφάνη δτὶ ή αὐτῇ ή ίδια, ήτο ἐμπρός μου, ἐνώμισα δτὶ ήμποδούσα γὰ τῆς δυμλήσω, γὰ τὴν θωπεύσω, γὰ τὴν σφρίγξω στήν ἀγκαλιά μου καὶ γὰ σκεπάσω μὲ ἀμέτρητα φιλιά. Τότε θαμπωμένος ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία καὶ τοῦ ἔρωτα, ἐπιλησίασα τὰ χεῖλη μου σ' τά δικά της διδ τὰ ἐνσποδέσω ἔνα φιλί γεμάτο ἀγάπη καὶ τριψερότητα, ἀλλὰ... τί διπογήτευσι; ἀντὶ νὰ αἰσθανθῶ τὸ γλυκὺ καὶ ἀφθό δρώμω τοῦ στόματος της, ἀντὶ νὰ θλέω τὰ δροσερὰ καὶ ὑγρά χεῖλη της, κάτι τὶ τὸ παγωμένο σᾶν τὸν θάνατον ἔδειχνη τὸ φιλί μου χωρίς νὰ κάμῃ τὸ πάρομικόδν κίνημα, χωρίς νὰ προφέρω τὴν ἐλαχίστην λέξιν: ήτο τὸ γυαλί ποῦ προσφύλαττε τὴν εικόνα.

ΜΙΧΑΗΛ Χ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ